

«Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον... λέγει αὐτῷ: θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν: Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν... λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ἔγειραι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει», (Ἰωάν. 5, 5-8), λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς, Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου ἐν τούτῳ τῷ κοινοτικῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς πόλεως ὑμῶν «Ρένε», ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τοῦ ὑγιανθέντος Παραλύτου κηρύξωμεν τὴν δύναμιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ἐν σαρκὶ φανέρωσίν Του ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐποίησε σημεῖα, τούτέστιν θαύματα, πρῶτον ἐν Γαλιλαίᾳ καὶ ἀκολούθως εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐνθα διὰ τοῦ σταυρικοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐπλήρωσε τὸ ἀπ' αἰώνων κεκρυμμένον μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, ὡς κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος λέγων: «ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδείχθη ἡ χάρις αὕτη ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καὶ φωτίσαι πάντας τίς ἡ Οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 3,8-10).

Καὶ διερωτώμεθα, ποία εἶναι ἡ γνῶσις διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πολυποίκιλου σοφίας τοῦ Θεοῦ; Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης λέγοντος: «Ἡ ποικίλη τοῦ Θεοῦ σοφία, ἡ διὰ τῶν ἐναντίων (=ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων πράξεων) θαυματουργήσασα τὰ μεγάλα καὶ θαυμάσια· πῶς δηλαδή γέγονε διὰ θανάτου ζωὴ καὶ δικαιοσύνη, διὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τῆς κατάρας εὐλογία, δόξα διὰ τῆς ἀτιμίας καὶ διὰ τῆς ἀσθενείας ἡ δύναμις».

Αυτό ακριβώς τό θαυματουργικόν καί θαυμάσιον γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ ἀσθενοῦς Παραλύτου διά τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, διακρίνομεν εἰς τόν λόγον τοῦ Κυρίου λέγοντα εἰς τόν κατακείμενον ἄνθρωπον: «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειραι, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει», (Πρβλ. Ἰωάν. 5, 6-8).

Ἀξιοσημεῖωτος ἐνταῦθα ἡ ἐρμηνεία τῶν πνευματοφόρων ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου: «Θεοπρεπές, λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος, τό ἐπίταγμα (=ἡ διαταγή) καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεώς τε καί ἐξουσίαν ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστείας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινας φαίνοιτο καί Αὐτός (ὁ Κύριος) τῶν ἀγίων Προφητῶν, ἀλλ' ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι».

«Οὐκ ἀνίστησι (=ἐγείρει) μόνον, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ἀλλά καί τό κλινίδιον ἄραι κελεύει, ὥστε καί τό γινόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσαι φαντασίαν εἶναι τό γεγενημένον ἢ ὑπόκρισιν, (=προσποίησιν).

Σημειωτέον ὅτι εἰς τήν ὑπό τοῦ Κυρίου θεραπείαν τῆς ἀρρωστείας τοῦ Παραλύτου ἄνθρωπου προηγήθη ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς αὐτόν τόν Κύριον, ὁ Ὅποῖος «τάς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καί τάς νόσους ἐβάστασεν», κατά τό ρηθέν διά τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: (Πρβλ. Ματθ 8,17) Ἐπισημαίνων τήν προηγηθεῖσαν πίστιν τοῦ Παραλύτου ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγει: «Πράττει παραχρήμα, (=ἀμέσως) [ὁ Παράλυτος] τό προσταχθέν καί δι' ὑπακοῆς καί πίστεως τήν τριπόθητον (τήν λίαν ποθουμένην) ἐαυτῷ πραγματεύεται (=καταγίνεται διά τήν πραγμάτωσιν) χάριν.

Τήν πίστιν δέ αὐτοῦ, ὁ ἱαθεὶς παράλυτος διεκήρυξε μετά παρησίας, ὅταν «ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστίν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τόν κράββατον σου καί περπάτει;» Ὁ ἱαθεὶς δέν ἐγνώριζε ποῖος εἶναι οὗτος, ὅταν ὅμως «εὗρίσκει μετὰ ταῦτα αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καί εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται· ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καί

ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῇ», (Πρβλ. Ἰωάν. 5, 12-15).

Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν παράλυτον, «ἶδε ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρον σοι γένηται» (Ἰωάν. 5,14) λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐντεῦθεν μαθητὴς... ὅτι αὐτῷ [τῷ Παραλύτῳ] ἐξ ἀμαρτιῶν ἐτέθη τό νόσημα» Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πολλά νοσήματα, τοῦτέστιν ἀρρώστειαι, εἶναι συνέπειαι ἀμαρτιῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ πᾶσα ἀσθένεια ὀφείλεται εἰς ἀμαρτίαν, κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθέντων ἐπὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν διὰ τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν: «Οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 9,3).

Ἀκούσωμεν καὶ τοῦ ἁγίου Θεοφυλάκτου, διερωτωμένου καὶ λέγοντος: «Πάντα τὰ νοσήματα ἐξ ἀμαρτιῶν; Οὐ πάντα μὲν ἀλλὰ τὰ πλείονα. Τὰ μὲν γάρ δι' ἀμαρτήματα, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Παραλύτου τούτου... τοῖς δὲ δι' εὐδοκίμησιν (=καλὴν φήμην) καὶ ἀνάρρησιν (=ἀνακήρυξιν), ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ἰώβ, ἵνα δειχθῇ ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ» «ἐνία (=ὀρισμένα) δὲ ἀπὸ ραθυμίας γίνονται· καὶ γὰρ γαστριμαργία καὶ μέθη καὶ ἀργία τὰ τοιαῦτα τίκτουσι πάθη», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Εἰς δὲ τὸ εὐλόγον ἐρώτημα, διὰ τί ὁ Κύριος ἐπέλεξε τὸν συγκεκριμένον Παράλυτον ἐν μέσῳ πολλῶν ἄλλων ἀσθενῶν ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ; Ἀπαντᾷ ὁ πολὺς Ὁριγένης λέγων: «Ἐνὰ ἐπελέξατο τὸν βαρυτέρῳ μάλιστα κατεχόμενον πάθει καὶ τῷ μῆκει τοῦ χρόνου τὴν σωτηρίαν ἀνέλπιστον ἔχοντα».

Ἐπέλεξε ὁ Χριστὸς τὸν Παράλυτον τούτον, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος – διότι τό νόσημά του ἦτο ἀνίατον, ἀθεράπευτον. Ἐπειτα ὁ Κύριος ἤθελε νὰ δείξῃ καὶ τὴν μεγάλην Του φιλανθρωπίαν. Ἐπίσης ἤθελε νὰ φανερώσῃ ὁ Χριστὸς ὅτι ὁ Παράλυτος μέ τὴν ἀρρώστειά του εἶχε γίνῃ ἐνάρετος καὶ ἦτο λοιπὸν ἄξιος ἐλέους καὶ εὐεργεσίας. «Ἴνα καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν ἐνδείξηται· τὴν δύναμιν μὲν ὅτι τό νόσημα λοιπὸν ἀνίατον ἐγεγόνει... τὴν δὲ φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν μάλιστα ἄξιον ὄντα ἐλέους καὶ εὐεργεσίας».

Ὁ Παράλυτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ ἐναργέστατον παράδειγμα ὑπομονῆς ἀφ' ἑνός καὶ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἄπειρον φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑτέρου. Καί τοῦτο, διότι ἡμεῖς ἔχομεν κολυμβήθραν, τοῦτέστιν ἰατρεῖον καὶ θεραπευτήριον «τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ (τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ), ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28) κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ Ἀπόστολον Λουκᾶν.

Ὁ Χριστὸς εἶναι τό καινόν (=καινούργιον) Πάσχα, δηλαδή ὁ Ἀναστημένος ἄνθρωπος, ὁ τὰς πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξας. Διό καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν:

«Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε, καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος, ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη, καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι».

Χριστὸς Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καὶ εἰρηνικά.

Εἰς τὴν ἀναψυχὴν τῆς αἰθούσης μετὰ τὴν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καὶ πάλιν τό ποίμνιον Αὐτοῦ ὡς ἔπεται:

«Ἐνεργῶν σημεία, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθέλουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων, καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐξωποίησας ἡμᾶς», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀξιότιμε Πρόεδρε καὶ σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἐν τῇ Πασχαλίῳ ἐορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ εὐλογοῦμεν τόν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν χαρίσαντα ἡμῖν τό ἀνέσπερον αὐτοῦ φῶς ἐν τῇ συνεχιζομένῃ σκοτίᾳ καί συγχύσει τῆς πολεμικῆς κρίσεως ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι κατὰ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Θεολόγον, «ἡ σκοτία παράγεται καί τό φῶς τό ἀληθινόν ἤδη φαίνει» (Α΄ Ἰωάν. 2,8). Τό δέ φῶς τό ἀληθινόν καί ἐννυπόστατον εἶναι ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν, «ὁ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 4,23).

Τήν θεραπευτικήν ταύτην δύναμιν ὡς καί τήν ἄπειρον φιλανθρωπίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, διαδηλοῖ περίτρανα τό ἐορταζόμενον σήμερον θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ ἐν τῇ προβατικῇ ἐν Ἱεροσολύμοις κολυμβήθρα Παραλύτου ἀνθρώπου. Ἀψευδῆς καί πιστός μάρτυς τοῦ γεγονότος τούτου παραμένει διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τοῦ εὐλαβοῦς πληρώματος, τοὔτέστιν τοῦ Χριστεπωνύμου αὐτῆς ποιμνίου. Ἀψευδῆς ὡσαύτως μάρτυς εἶναι καί τοπική ἐν «Ρένε» Ἐκκλησία ἡμῶν, ἡ ἀκούουσα εἰς τόν λόγον τοῦ Κυρίου, «μὴ φοβοῦ τό μικρόν ποιμνιον· ὅτι ἠνδόκησεν ὁ Πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν», (Λουκ. 12,32).

Ταύτην ἀκριβῶς τήν βασιλείαν ἐορτάζομεν καί ἡμεῖς πασχαλίως ὡς βοᾷ καί λέγει ὁ ὑμνωδός: «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄιδου τήν καθάρσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἷτιον, τόν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καί ὑπερένδοξον».

Τήν ἀπαρχὴν ταύτην τῆς ἄλλης, δηλονότι βιοτῆς τῆς ἐκ τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀρρωστείας ἐλευθερωθείσης, ἐγένετο οἰκειὸς καί ὁ ἐπὶ ὁλόκληρα τριάντα καί ὀκτῶ ἔτη ὑπομείνας παράλυτος. Τήν οἰκειότητα ταύτην ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς Θεός καί Σωτὴρ ἡμῶν Χριστός διὰ τοῦ σώματος Αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροιχοι ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 2,19).

Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γῇ τῇ ἀγίᾳ, τῇ ἀγιασθείσῃ διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Δικαίου τοῦ Χριστοῦ, ὡς καί διὰ τῆς τριημέρου ταφῆς Αὐτοῦ ἐπ' οὐδενί «ἐσμέν ξένοι καί πάροικοι», ἀλλά γηγενεῖς μάρτυρες καί κήρυκες τῶν ἐπαγγελιῶν τῶν ἀγίων Προφητῶν καί Ἀποστόλων, ἐξαιρέτως δέ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ εἰπόντος ἡμῖν: «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἐν ἐμοί εἰρήνην ἔχητε, ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον» (Ἰωάν. 16,33)

Χριστός Ἀνέστη! Ἔτη πολλά εὐλογημένα καί εἰρηνικά.